

„Naše společné snění o budoucnosti,“ sáhne po zvadlých květinách, jejichž stonky jsou oslizlé počínajícím rozkladem.

Zastavíme se u nenápadného světlého náhrobku. Dívám se na naše rodové jméno. Rukou smetu několik zatoulaných a dávno mrtvých listů. Nakloním kropáč, kapky se vsakují do vyprahlé země ve velkém květináči a osvěžují macešky. Vyšetřím trochu vody do vázy a vložím do ní pivoňky. Potom zvednu pohled někam nad hřbitovní zeď. Do dálky. Do místa, kde se táhnou silničky, které Kristián miloval. Zachytím Růžin pohled.

„Hotovo,“ poznamenám docela zbytečně.

„Pojď k nám na kafe,“ vybídne mě, aniž by se rozmýšlela. Když ještě žil Míla, zvala mě váhavě a já jsem se naučila vytušit, kdy je lepší odmítnout.

Teď už se rozmýšlet nemusím. Nepatrně přikývnu. „Poslechni, Růžo, v hospodě mají dnes otevřeno, vid’?“

„Jo, to mají. Proč?“

Zašátrám v kapse a zacinkám mincemi. „Koupila bych nám polárkový dort.“

Zastavíme se u studny a položíme kropáče na své místo. Zahrají o svá kovová těla.

„Máš chuť na vanilku, vid’?“ zeptá se mě šibalsky Růža.

Sedly jsme si na Růžinu oprýskanou lavici před domem. Zmrzlý krém se na slunci rychle rozpouští. Nikdy nechutná jako tehdy. Neříkám to však nahlas, nechci být za škarohlída. Mlčky polykám a zapíjím sladkost hořkou kávou. Když polknu poslední hlt, usměju se spokojeně na kamařádku a položím hrnek na vachrlatý stůl. Zahledím se nad ploty a nad domy. Dokonce i nad lesy, které se táhnou v dálce jako jedna dlouhá roztřesená linie.

„Po tom zvláštním létě se některé věci změnily.“

Přikyvuje. Na rozdíl ode mě si prohlíží květinové záhony, nedívá se do daleka. „Začala jsi jezdit na kole.“

Zatetelím se vzpomínkou. „Začala několikaletá příprava na můj první závod!“

„A moje několikaletá příprava na manželství.“

„Pak jsme se pár let neviděly,“ poznamenám a sklouznu pohledem zpátky na dvůr. Půda kolem květin je čerstvě načechraná. Nemusím nahlížet za dvířka kůlny, abych se přesvědčila, že motyčka, rýč a kropáče jsou bezvadně srovnané a na svých místech. Opuštěná králíkárna je sice trochu nakloněná, jako by chtěla spadnout, ale tráva kolem ní je pečlivě vysekaná. Růža je pořádná hospodyně. Vždycky byla.

„Pokaždé ses ale vrátila, Blanko.“

Mlčím. Utekla jsem do vzpomínek. Přála bych si jeden konkrétní okamžik prožít ještě jednou. Vnímám ho, jak se zhmotňuje na Růžině dvorku.

„Když jsem si sedala na kolo před svým prvním výjezdem, všechno bylo přede mnou. Nebála jsem se ani toho nejprudšího kopce. A ta chvíle, když jsem šlápla do pedálů a věděla, že je všechno přede mnou, to byl tak nádherný prožitek.“

Růža mi opatrně položí dlaň na hřbet ruky. I po těch letech je stydlivá. Opřu si hlavu o její rameno. A to mi na chvíli pomůže.